

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№172

серпень-вересень 2020

ГОЛОС НАДІЇ

Майбутнє церкви с.4

Сторінка здоров'я с.7

Духовні жнива. Фоторепортаж. с.8

Рік, що змінив усе с.2

Василь Чопик

Рік, що змінив усе

2020 рік! Рік з такою круглою датою. Зустрічаючи його всі бажали один одному щастя, здоров'я, успіху, розвитку і ще багато чого. Та ось пройшов місяць, два і все змінилось. Світ не мов завмер на мить. Страшне слово "Covid", не зрозуміле для нас тоді, заставило всіх хвилюватися. Але далі гірше: пандемія, карантин, спецлікарі, ізоляція, самоізоляція. Ми немов опинилися в іншому вимірі. Ми перестали здороватися за руку, почали ходити в масках, мити і обробляти руки, закрилися на карантин усі установи і навіть держави. Перестав їздити громадський транспорт та літати літаки. В повітрі нависла страшна буря паніки.

Для багатьох людей цей термін був зовсім не зрозумілим, адже останні кілька десятиріч ми не чули і не бачили нічого подібного. Звідси і зв'язали різні твердження і припущення. Одні вірили в те, що є проблема, інші говорили, що все це неправда. Світ поділився в своїх поглядах, а зі світом у ставленні до цієї проблеми поділилися і церкви на тих, хто визнавав біду, і тих, хто фанатично не визнавав її.

Дорогі мої брати та сестри, перш за все кожен повинен усвідомлювати, що ми наближаємося до завершення земної історії. Христос попередив нас, що в останні дні будуть катаклізми в природі, стихійні лиха, пандемії, загрози зараження, війни, перевороти, неспокій в людських серцях. Слово Боже каже, що люди будуть тремтіти від страху. Тому перший висновок: якщо довіряємо словам Ісуса, ми повинні визнавати, що проблема пандемії є реальна і передбачена Біблією. Тому відкидати загрозу, означає відкидати слова попередження Христа. Ігнорувати це може будь-хто, але не адвентист. Тому що крім Біблії ми з вами читаємо попередження Духа Пророцтва про останні події, де чітко про це написано. Я дуже прошу вас, дорогі, читайте книгу Елен Уайт "События последних дней".

Але з усього впливають у нас два різних погляди на ці події. Одні панічно бояться і мертвють від страху, а інші вірять в те, що ніякої біди немає, що

дітей Божих пандемія не торкнеться! Скажу одразу: і перший і другий варіант це є зло! Чому? Якщо ми відкидаємо все, та ігноруємо розумні попередження лікарів, церкви, поради Духа Пророчого, тоді ми слухаємо лукавого, який сказав нашим прабабкам: "Не бійтеся не помрете". Він то знає, що ми помremo, як і знав, що помруть і Адам з Євою, але запевнив їх, щоб підірвати довіру до Бога. Сьогодні він робить те саме. Його ціль - знищити нас. Господь завжди діє по-іншому, Господь попереджає: "Небезпечно", "Смертю помрете", "Остерігайтеся". Ви розумієте різницю? Бог бажає добра нам і хоче, щоб ми були живі і здорові, духовно і фізично.

Але тут часто спрацьовує "фанатична віра" і ми кажемо: "Христос сказав, що якщо вип'ємо і смертодійне, то воно нам не зашкодить" (Марка 16:18). Друзі! Віра і самовпевненість - це різні речі! Віра ніде, ніколи не відкидала і не відкидає здоровий глузд, очевидні речі, і вона ґрунтується на повному послусі волі Божій і на довірі до Бога. Справжня віра не відкидає нашу співпрацю з Богом! Все, що можу робити із свого боку для свого спасіння - роблю, а що не можу робити я, робить Бог! Господь втрутиться в процес збереження мого здоров'я, або я захворію і помру, але я все рівно довіряю Йому.

Випробування таким чином наближають мене до більш тісних взаємостосунків з Богом, піднімають на новий рівень розуміння Господа. Тому при будь-яких обставинах, якщо я довіряю Господу, я не програю! Бо навіть смерть для такої людини "надбання".

Не думайте і не очікуйте того, що якщо ви вірите, то у вас буде все гаразд і ніколи біда не постукає у ваші двері. Проте Христос запевнив нас, і апостол Павло із власного досвіду сказав: "Знаємо, що тим, які люблять Бога, котрі покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра." (Рим.8:28).

Ви зауважили, що говорить апостол: "все сприяє до добра"? Він не говорить лише про безхмарне небо, але він запевняє, що Бог сильний все обер-

нути на добро, навіть смерть. В цьому і є сила Божої дії, це може зробити лише Бог! І в цьому наша віра і повна довіра Йому!

Тому як нам жити далі, що робити, як діяти? Ми повинні жити з надією! Жити з поглядом у майбутнє. Запам'ятайте друзі - це не наша Земля, яка б вона не була гарна, як би ви не жили в достатку, як би не склалося ваше особисте життя! Земля - це наш тимчасовий дім, готель, хостел, мотель, називайте як завгодно, але все це тимчасове. Давайте переведемо наш погляд на вічне! Давайте зрозуміємо, що кожен із нас тут повинен придбати характер для вічності. Кожен повинен своїм життям, словом і ділами бути живою вісткою для людей, передаючи їм слова, попереджаючи і навчаючи досвіду віри. Давайте візьмемося за виконання нашої місії, нашого призначення в цьому світі.

Ну а як жити під час цієї пандемії? Не падати в паніку і не фанатити. Ми маємо поради щодо здорового способу життя. Друзі, зберігайте гігієну. Носіть маски, мийте руки! Якщо відчуваєте якісь симптоми хвороби, залишайтеся вдома, бережіть інших. Звертайте увагу на всі дрібнички і не ігноруйте простими порадами. Пийте воду, розріджуйте кров бо при коронавірусі, кров густішає і наступає тромбоз. Пийте не менше двох літрів води щодня. Їжте фрукти, овочі, які розріджують кров. Збагачуйте організм вітамінами. Порада від лікарів: до двох грамів на добу вітаміна С, одну пігулку вітаміна D, і одну пігулку цинку. Моліться один про одного і підтримуйте! Відкиньте всі незадоволення, образи, зверхність. Турбуйтеся один про одного.

Я, моя сім'я хворіємо, і мені було дуже приємно, коли до мене передзвонив пастор Володимир Скиба і диякон та диякониси, помолилися і підтримали, спитали, що потрібно. Давайте будемо жити по-братньому. Царство Боже наближається! Прийди Господи Ісусе! Амінь.

Марія Власюк

Урочисте служіння присвячене хрещенню

Не просто урочисте служіння, а незвичайне свято відбулося у першій луцькій громаді у суботу, 5 вересня. Богослужіння просто неба, присвячене хрещенню молодих людей, відбулося на зеленому газоні біля молитовного будинку. Ця подія зібрала багато відвідувачів: членів луцьких громад і громад області, приятелів, жителів сусідніх будинків. Серед створеної Богом природи усі присутні почувалися особливо вільно і натхненно, а Бог у свою чергу зробив також приємний подарунок: погожий вечір серед похмурих осінніх днів.

Четверо молодих людей прийняли хрещення у водоймі, що знаходиться біля молитовного будинку. Здавалося, що самі ангели луною рознесли урочисте «амінь» під час найважливішої події у їх житті.

Особливою прикрасою цього свята став концерт за участю духового оркестру зі села Пожарки, gospel хору «Nota Heaven» та сольних виконавців християнської пісні.

Серед гостей був також заступник луцького міського голови Костянтин Петручук. Він також привітав новохрещених теплими словами.

Знімальна група львівського медіа-центру телеканалу «Надія» значно розширила аудиторію глядачів, забезпечивши транслявання цього богослужіння у прямому ефірі.

Під час концерту було зібрані кошти для підтримки сім'ї Степчук, яка в той самий день в автомобільній катастрофі втратила десятирічного сина.

Зігріті цією незвичайно урочистою атмосферою і гарячим чаєм,

приготованим слідопитами із Володимира Волинського, усі довго не хотіли розходитися навіть коли надворі помітно стемніло.

Особливим сюрпризом для дітей став мультфільм на біблійну тематику, який вони переглянули також просто неба, звичайно ж, із попкорном. «На мультик» збіглися також дітлахи із сусідніх будинків.

Що ж, цей вечір по-особливому запам'ятався усім присутнім. Але, як і кожне велике дійство, ця урочистість потребувала ретельної підготовки. В тіні лишилися ті, хто цілий тиждень монтував сцену, возив і розставляв стільчики, чистив водойму, монтував сходи у воду, оновив клумби, потурбувався про технічну сторону концерту. Але й ця робота була виконана на славу Божу і не забута у Господа.

Наталія Колодій

Майбутнє церкви

Якою ви уявляєте церкву у майбутньому? Можна по-різному відповідати на це запитання, та я бачу її молодого, активного, дієвого. Церква, яка змінює світ та приносить в

серця людей добру вістку Євангелія. Я знаю, що на чолі цієї церкви будуть люди, які зможуть взяти на себе відповідальність, які поведуть за собою, і, звичайно, які будуть вірні Ісусу до останнього. З думкою про це при Західній конференції Церкви Адвентистів сьомого дня був створений курс для навчання та виховання молодих лідерів ForwardTeam. Ми збиралися раз у місяць протягом двох років на заняття, які мали на меті розвинути у молодих людей духовні і лідерські здібності. Кожного разу талонни-

ті спікери навчали і надихали нас. Учасники «форвардів» приїжджали з різних куточків нашої конференції: Дубно, Ковель, Шацьк, Закарпаття, Львів... Це були дійсно продуктивні два роки.

Після чергового випуску була знову набрана нова група «форвардів», а випускники вже готові служити та бути частиною того майбутнього церкви, про яке згадувалось на початку статті.

Приєднуйся до нас!

Мирослава Мацюк, м. Ковель.

Мрію служити Богу в табірному служінні. Зараз виконую хорове служіння, служіння заступника керівника молоді і вчителя дитячої суботньої школи.

Евеліна Різак, м. Мукачево.

Бажаю брати участь у музичному служінні і молодіжному відділі. Навчання дало мені натхнення до саморозвитку, здобуття нових знань, нових досвідів і знайомств із цікавими людьми.

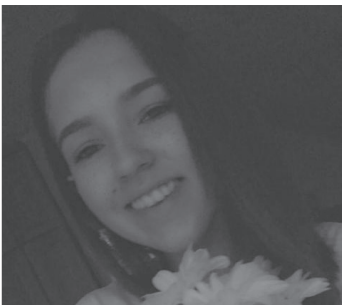
Діана Білецька, м. Ковель

Моя мрія - служити Богу всім, чим зможу, бути активною. Бажаю виконувати служіння диригента хору, допомагати молодіжному керівнику.

Аня Тершак, м. Ужгород

Виконую різне служіння у церкві: співаю в хорі, прикрашаю сцену, сиджу за операторським пультом. Навчання дало бачення, як рухатися далі, як створювати проекти і вести за собою.

Валя Антонюк, м. Луцьк.

Мрій багато, тільки б мати час усе встигнути. Хотіла б працювати з молоддю та підлітками.

Вікторія Біличко, м. Мукачево.

Мрія: фонд для онкохворих дітей. На «форвардах» ми вивчали багато тем, але головним була не теорія, а приклад, який показували наші керівники.

Марк Ярчак, м. Рожище.

Хотів би бути задіяним у відділі слідопитського служіння.

Андрій Власюк, м. Луцьк

Протягом навчання лідерству став більш впевненим у собі, своїх здібностях, став духовно дорослішим, здобув практичні навички мудрого лідера, навчився спрямовувати свою енергію на служіння Богу.

Сергій Шпак

Молодіжний табір «Пісочний»

Табір «Пісочний», що розкинув свої намети поблизу Шацька, відбувся з 4 по 13 серпня і надав можливість молоді не тільки з Волині, а й з інших регіонів нашої країни, а також гостей з Білорусії та Польщі відпочити в християнській атмосфері. Близько 100 людей віком 17-18 років мали змогу слухати кожного вечора спікера табору християнського психолога Ореста Малиша, його лекції на актуальні теми.

Кожного ранку молодь могла на вибір прослухати різні теми і спікерів: «Християни XXI століття», «Рабів до раю не пускають», «7 навиків високоефективних людей», «Квиток в царство Боже», «Самооцінка людини», «Біблійне свяetišце» та інші, котрі проводили служителі церкви Данилюк О. А., Микола Демчина, Мирослав Концемал, Юрій Ліщук, Малиш О.Я., Володимир Мелись та Сергій Шпак. В інтерактивному колі молодь могла відразу задавати свої питання спікерам.

Кожен день був по-своєму цікавим, але для мене особливо запам'яталися два вечора. Перший був у п'ятницю. Після вечірнього служіння, коли сонце вже зайшло за обрій і настала субота, відпочиваючим запропонували поділитися на групи і зі зав'язаними очима, тримаючись за руки і, слідуєчи за своїм провідником, пройти по лісі між дерев декілька сотень метрів до підготовленої заздалегідь поляни. Коли їм розв'язали очі, перше, що вони побачили, це ведучого на фоні багаття. Але далі за ним було зроблено імпровізований цвинтар, який підсвічував кожен пам'ятник свічкою. Після промови ведучого, кожен учасник мав змогу знайти «свою могилу», біля котрої він міг посидіти і проаналізувати своє життя, помолитися до Господа, погасити свічку, після чого зірвати табличку зі своїм ім'ям і вкинути її до багаття. Після цього прозвучала загальна молитва, але молодь так і не поспішала до табору, стоячи біля багаття до того часу, поки воно

повністю не погасло, і тільки лишилося зоряне небо.

Інший особливий вечір, це був «дівич вечір» та «холостяцька вечірка», де дівчата та хлопці розмістилися в різних куточках табору, розклавши два багаття, біля котрих могли поласувати запеченими на багатті смаколиками. Старші ж члени табору могли поділитися з молодшим поколінням, як уникнути багатьох помилок у виборі партнера, на що потрібно звернути увагу, коли зустрічатися, і навіть, як правильно вийти з відносин, або відмовити потенційному залицяльнику. Вечір настільки був цікавим, що він затягнувся, і чим довше розмовляли ось так по-чоловічому, тим відкритішими були питання.

Суботнє служіння на нашому таборі відвідало ще людей 150, які могли взяти участь у семінарах спікерів, або ж відвідати суботню школу зі Чінком Сергієм. Друга частина служіння була справді сімейною, адже Рябенко Микола ділився словом, а його донька доповняла служіння чудовим співом. А після смачного обіду, який кожного дня готувала прекрасна команда поварів, відбулося святе водне хрещення, на котрому уклали заповіт з Богом 15 людей.

Можна ще багато писати, як я їв бутерброди із зубною пастою, чи отримував душ холодної води з бочки від щасливих відпочивальників, але краще приїжджайте наступного року на табір, де зможете насолодитися чудовою атмосферою.

Савін Андрій Володимирович (1972-2020)

18 червня 2020 року перестало битися мужнє і вірне серце Савіна Андрія. Усі, хто знав його, пам'ятають друга, брата, наставника Андрія зі щирою посмішкою і словами підбадьорення на устах. «Ставте високі цілі та досягайте їх» - часто надихав він цими словами молоде покоління. Сам же він досягнув багато вершин, і його приклад завжди буде натхненням для нас. Але ще сильнішим прикладом стало те, що навіть проходячи «долиною смертельної темряви», Андрій не переставав надіятися на Доброго Пастиря.

Савін Андрій Володимирович народився 19 березня 1972 року у місті Ковелі Волинської області. З 1979 по 1989 роки навчався у середній школі № 4.

Потім Андрій продовжив навчання у Ковельській школі технічної підготовки, а також у період з 1989 по 1991 рік працював різноробочим на Ковельському ЗПТ. У цьому ж році був прикликаний на строкову військову службу, та демобілізувався у 1993 році.

1992 року одружився зі Шворак Світлоною Яківною, разом з якою у злагоді і коханні прожив усе життя.

Наступного року у подружжя з'явилась донечка Каріна, а у 1996 року народилась донька Наталія.

Важливим роком у житті Андрія став 1994, адже тоді він разом із дружиною уклав заповіт з Господом і став членом першої ковельської громади Адвентистів сьомого дня. Андрій активно долучився до життя церкви. Брав участь у євангельських заходах, займався з молоддю, відвідував в'язниці, проводив домашні зібрання.

В 1997 році Андрій відгукнувся на заклик керівництва церкви й погодився звершувати служіння помічника пастора. Служив у громаді села Дрозні.

Бажаючи глибше досліджувати Біблію, у вересні 2000 року розпочав навчання в теологічній школі у Львові. Маючи бажання проповідувати Слово Боже, Андрій з дружиною Світлоною залишили рідний Ковель і переїхали до Любомля, де була невелика група адвентистів. Там вони звершували служіння протягом чотирьох років. Водночас

Андрій навчався в Заокській духовній академії. За час служіння родини Савіних у Любомлі побудували молитовний будинок, а невелика група адвентистів перетворилася на велику громаду.

У 2004 році Андрій з сім'єю переїхали на служіння до Сваляви. Його обрали молодіжним керівником Закарпатської області. В цей час Андрій був організатором і директором дитячого і молодіжного табору «Джерело любові», організовував для молоді Закарпаття вікенди, фестивалі, спортивні заходи.

Пізніше Андрій звершував служіння у містах Мукачево і Бобовище, що на Закарпатті.

2011-2014 роки Андрій разом з сім'єю присвячує служінню у громаді Володимира Волинського, що на Волині. У цей період його рукопокладають у сан проповідника. Він був одним з організаторів слідопитського табору «Друзі Ісуса». В цей час започаткували сімейний табір «Гармонія сердець».

2014 року Андрій обирають керівником молодіжного служіння в Західній конференції, а Світлану – керівником дитячого відділу. Разом з дружиною вони проводять безліч молодіжних, дитячих, слідопитських таборів, зустрічей.

У 2018 році Андрій стає керівником служіння слідопитів. Разом з дружиною вони відкривають клуби для дітей і підлітків, проводять вікторини, відвідують громади. Андрій дуже любив гори, саме там відчував близькість Господа, тому організовував походи з друзями, молоддю та слідопитами. Він піднявся на Казбек, був у Альпах, любив Карпати.

На жаль, навесні цього року в Андрія діагностували важку хворобу, з якою він завзято боровся. Його вірна дружина та доньки перебували поруч, підтримували чоловіка та батька. Андрій довірився волі Божій через обряд оливопомазання.

18 червня 2020 року о пів на другу ночі перестало битися серце коханого чоловіка, чуйного батька, люблячого дідуся, дорогого тестя та відданого служителя Божого Савіна Андрія Володимировича.

До зустрічі, дорогий брате.

Рита Заморська

Коронавірус та здоровий спосіб життя

Про COVID-19 вже написано багато різних матеріалів, проведено досліджень та зібрано досвідів як практикуючих лікарів, так і самих пацієнтів. Яку ж саме роль грають ті чи інші звички стосовно цього недуга?

Не палити. Так як коронавірус «б'є» переважно на легені, то паління усугубляє перебіг цієї хвороби. Особливо при наявності ускладнень від хвороби курців — емфіземи легень, раку та хронічного бронхіту.

Контроль маси тіла. Вчені Великобританії дослідили, що надмірні кілограми сприяють більш важкому перебігу коронавірусної інфекції. На їх думку, надлишок жирової тканини посилює так званий «цитокіновий шторм» — небезпечну неконтрольовану реакцію імунної системи, яка є однією з основних причин летальних випадків від COVID-19. Інший ускладнюючий фактор — наявність інших хвороб, пов'язаних з надмірною вагою.

Фізичні вправи. Відсутність фізичних вправ теж сприяє тому, що хвороба буде перебігати більш важко. Так професор Вищий медичний школи Університету Чжень Ян прийшов к висновку, що регулярні фізичні вправи суттєво знижують ризик розвитку гострого респіраторного дистрес-синдрому, який є дуже небезпечним при коронавірусній пневмонії. Справа у тому, що в нашому організмі синтезується антиоксидант EcSOD, рівень якого знижується при гострих хворобах легень, ішемічній хворобі серця, остеоартриті та ін. А ось кардіотонічні фізичні вправи стимулюють синтез цього потужного антиоксидан-

ту, тому хвороба перебігає легше. Тому навіть одне кардіотренування здатне запустити цей механізм. Особливо такі вправи важливі для людей з малорухомим способом життя та під час тривалої самоізоляції.

Харчування. Кверцетін, який знаходиться в овочах та фруктах, здатен захистити судини від руйнівної дії коронавірусу. А ось для підвищення імунітету потрібні вітаміни С, Д та цинк. Також треба слідкувати за тим, щоб не утворювалися тромби в судинах — для цього важливо пити не менше 1,5-2 літрів рідини (а краще всі 2,5-3 л) та вживати продукти, які сприяють розрідженню крові, наприклад, по 1 зубчику часника у день.

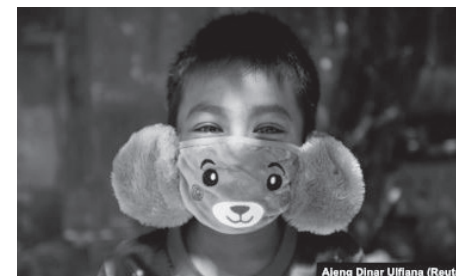
Спокій у Господі. Стрес, тривожність та паніка — ці почуття вже самі по собі пригнічують імунну систему, тому вона гірше здатна боротися з вірусом. Хоча невизначеність і має місце, але нам треба пам'ятати, що все відбувається під контролем люблячого Бога. І навіть якщо Він і допустить хворобу, то проведе саме тим шляхом, який би

ми обрали самі, знаючи кінець від початку.

Молитва, покаяння, Божі обітниці з Біблії, смиренне серце та бажання творити саме Його волю — це кращі ліки, завдяки котрим віруюча людина отримує такий мир, який вище усякого нашого розуміння.

Здоровий глузд. Дистанція, ретельне миття рук та маски дійсно зменшують кількість нових заражень на COVID-19. Але ваша маска саме вас не захистить, якщо оточуючі будуть без масок, або залишать неприкритими рот або ніс: ваша маска, коли надягнута правильно, захищає саме тих, хто біля вас. А ось вас будуть захищати маски людей з вашого оточення. Тому ми носимо маски переважно не для того, щоб уберегтися від хвороби, а щоб випадково не заразити тих, хто нас оточує. Якщо ж ви самі потребуєте захисту, то треба респіратор з класом захисту F3.

Духовні жнива.

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Сергій Литовченко s.lytovchenko@adventist.ua

Редакційна колегія: Василь Чопик, Віталій Шевчук, Микола Рябенко, Сергій Литовченко

Редактор, коректор, комп'ютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати надіслані матеріали

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А. Наклад 500 примірників